

Uppenbarelsen

– Johannes på Patmos

Kapitel 1

Johannes – fånge på Patmos

Dagarna har varit långa och monotona på denna ödsliga plats. Fängelset är mörkt och tråkigt. Jag kan knappast se att skriva. Hur länge ska jag vara fånge här? Den första tiden på ön har varit den värsta i mitt liv.

Det tunga arbetet i stenbrottet höll på att ta livet av mig. I min förtvivlan ropade jag till Gud. Då kom befrielsen från slavarbetet både överraskande och snabbt. Här är min berättelse om hur det hela började.

Stormen

Friheten jag nu har fått är Guds omsorg om mig. På båtfärden hit som fånge, lät Herren det hända en sak som gjorde att jag blev vän med den romerske officer, som förde befäl över fångarna. Vi hade inte kommit långt från Efesus hamnstad Panormos förrän vinden övergick till storm. Fartyget krängde hit och dit av de rasande vågorna. Besättningen kämpade hårt för att hålla stånd mot vinden så att båten inte skulle kantra.

Vid en häftig stormby spolades officerens son överbord. Man letade ivrigt runt båten för att finna honom – men förgäves. Fadern blev alldeles förtvivlad och så utom sig att han var färdig att ta sitt liv, hoppa ut i det kokande havet och göra sonen sällskap i hans olyckliga död. Men de andra i båten hindrade honom. Då lovade han stora offer till gudarna om sonen blev räddad. Men ingenting syntes hjälpa.

Några av besättningsmännen kom då fram till mig och när de såg mitt lugn sa en av dem i en förebrående ton: – Plågas inte du vid förlusten av ynglingen? Kan inte du och din Gud hjälpa oss i vår olycka? Då jag frågade honom om inte deras gudar kunde hjälpa dem, svarade han att de kämpat förgäves flera timmar.

Sedan gick de till officeren och sa att den kristne fångens Gud är nog den ende som kan rädda hans son. Den höge officeren kom då fram till mig och bad om hjälp. Det var mycket förödmjukande för en person i hans ställning. Han var van vid att befalla och få alla sina befallningar åttlydda. Men över havets vågor hade han ingen makt och inte heller över de gudar som han brukade offra till.

Denne Tertius, ty så var hans namn, var den som hade lett truppen av soldater som hade sökt upp mig mitt i natten och tog mig till fånga. Detta skedde då jag var i Miletos på ett predikobesök. Det var lättare att gripa mig där än i Efesos där jag hade många vänner. Han satte handklovar på mig som om jag var en stor brottsling. Han var även med då jag blev ranssakad och fick då höra mitt vittnesbörd om den sanne Guden – om Jesus och hans makt att hjälpa och rädda.

Vid förhöret blev flera andra av de ledande i församlingen också utfrågade om vår lära och särskilt om varför vi inte ville offra rökelse till kejsarens ära. Judarna i synagogan hade blivit befriade från denna tillbedjan. Det berodde på att de hade gjort så många uppror mot de landshövdingar som försökt införa kejsarbilder i templet i Jerusalem, att man till slut gjorde ett undantag för dem. Men nu gällde det medlemmarna i de kristna församlingarna som inte enbart bestod av judar, utan till en stor del var omvända hedningar.

Vid flera förhör och vittnesmål pekades jag ut som den farligaste av ledarna, ty jag var den ende som var kvar av dem som blev utvalda till ledare av de kristnas lärofader och grundare, Jesus från Nasaret. Följden blev att jag fick behålla mina bojour och fördes i fångenskap. Romarna tänkte nog att när jag var borta, skulle de troende bli modlösa och församlingarna dö ut av sig själva.

Men nu var det en mycket ödmjuk Tertius som ville att jag skulle be till min Gud att rädda hans son. Jag bad en kort bön, och innan officeren hade hunnit lämna mig, kom en stor våg som lyfte upp sonen på däck. Detta blev anledningen till att jag nu får ha en frihet som inga andra fångar har, ty på min begäran hos vakten får jag tillåtelse att gå utanför fängelsemurarna. Detta skedde inte med en gång, ty Tertius glömde snart undret med sonens räddning. Men Gud hade en plan med det hela och jag ska nu berätta hur det gick till.

Stenbrottet

Tidigt på morgonen väcktes vi av trummorna. Efter grynvälling och bröd marscherade vi i slutna led ned till stenbrottet. Där bröt man sten hela dagarna som sedan lastades på fartyg för att skeppas till de romerska vägbyggena. Ingen tog hänsyn till min ålder. Jag skulle marschera lika fort som de andra och jag ansträngde mig verkligen och klarade av att hänga med fastän jag nu är åttio-nio år. Men det hårda arbetet höll på att förkorta mitt liv. Att krossa sten med slägga var det allra tyngsta arbetet och man kunde tro att slavdrivaren ville min död, så att det blev en färre att mäta.

När jag satte mig ned för att hämta krafter, var snart en soldat framme och viftade med piskan. Jag blev inte slagen men blev tvungen att höja slaggan på nytt. Jag slet och släpade mig fram. Dagarna var långa och jag tänkte ofta att detta blir min död. När kvällen kom var jag dödstrött och orkade knappast äta.

Jag bad och frågade Herren varför detta skulle hända mig. En natt fick jag en dröm då jag fick se Jesus. I drömmen lade han sina händer på mig och bad. Jag kände mig väldigt styrkt till både kropp och själ. Sedan såg han på mig med sin rannsakande blick – både mildt och kärleksfullt. Litet förebrående sa han: – Du har inte fullgjort uppdraget att skriva ett evangelium.

Det grämde mig verkligen att jag inte hade skrivit mitt evangelium färdigt. Det som skulle bli mitt livsverk var ännu ofullbordat. Nu orkade jag inte ens hålla i pennan. Efter drömmen lovade jag att skriva om jag fick behålla livet och arbeta i den takt som min kropp klarade. Men jag fick fortsätta med att krossa sten. Då ropade jag åter till Gud om hjälp och befrielse. Någon dag senare svimmade jag under det tunga arbetet. Jag visste inte av något förrän jag vaknade upp på en bår som bars av några medfångar. Då hände detta:

Den unge mannen, som blev räddad ur vågorna vid stormen på båtfärden hit, hade blivit kvar på ön och fått anställning som övervakare på fånglägret. Han hette Lardus Tertius och han kände igen mig när man kom med mig på båren. Han gick då genast till överste kommandanten, Saragus, och utbad sig min befrielse från arbetet vid stenbrottet. Eftersom Lardus far var en officer med stor respekt och även en bekant till överste kommandanten, ville Saragus visa tillmötesgående mot Lardus.

Kommandanten utfärdade därför en order om att jag på grund av min höga ålder skulle bli helt befriad från allt arbete, även inomhusarbetet i verkstäderna. Efter en tid fick jag också frihet att gå utanför fängelsemurarna. Ingen kunde rymma från ön, men handbojorna blev jag likväl tvungen att bära då jag var utanför lägret.

Isolerad på Patmos

Ensam vandrade jag på en slipprig stig längs den klippiga kusten. Där ute fann jag en avskild plats mellan klipporna. Vågornas dån och vindens ylande blev där min dagliga musik.

Jag kände mig helt isolerad och övergiven av både Gud och människor. På andra sidan havet låg Efesos. O, vad jag saknade gemenskapen, kärleken och lovsången i församlingen där som varit mitt andliga hem de senaste tjugofem åren!

Nu förstod jag hur Johannes döparen kände det när han satt i fängelset i Makeros. Han hade stått inför stora människoskaror och predikat Guds ord med kraft. Så plötsligt blev han avklippt från alltsammans och fängslad i en mörk källarhåla. Undra på att han tvivlade och började ställa frågor om vad Gud menade!

På samma sätt hade jag blivit avklippt från en underbar tjänst och gemenskap. I början tog jag det som en prövning eller ett Kristuslidande, men efterhand började tvivlen att gnaga min själ. Straffade Gud mig för

Johannes på Patmos
Aposteln Johannes ber för församlingarna

något? Församlingarna hade gått tillbaka den sista tiden och en viss likgiltighet hade lagt sin förlamande hand över verksamheten. Den första gnistan var borta. Kunde det bero på mig och att Herren menade att verksamheten skulle vinna på att jag var borta?

När ska Jesus komma tillbaka? Varför dröjer han? Kanske vi inte har långt kvar? Eller har vi inte fullgjort uppdraget?

Oförglömliga minnen

När jag vandrade på den ensliga och slingrande kustvägen tänkte jag tillbaka på mitt händelserika liv – nästan som om det varit en dröm. I böneplatsen mellan klipporna satt jag och tänkte på de första mötena med Mästaren vid högtiderna i Jerusalem. Glömmer aldrig synen av Anden som i skepnad av en duva kom över Jesus vid hans dop. Himlen rämnade och Guds röst hördes tydligt och klart.

Sedan följde tre fantastiska år i Mästarens fotspår. Förklaringsberget! Lazarus uppväckande! Jesu sista tal och gripande förbön för alla troende! Otroligt sköna minnen som fick ett fruktansvärt och dramatiskt slut, med en ännu mera dramatisk upplevelse av uppståndelse och härlighet. Tungor av eld! Kraft från höjden! Massomvändelser! Samma under och tecken som Jesus gjorde blev en daglig upplevelse för oss. Lovsång och glädje mitt i förföljelserna, lidandet och försakelserna.

De tolv lärjungarna*

Av dem som Herren en gång utvalde till apostlar är jag nu ensam kvar. Arme Judas som blev en förrädare! Han hade väl aldrig upplevt pånyttfödelsens under eftersom han kunde släppa in Satan i sitt hjärta? Av de elva som blev kvar blev min egen älskade storebror, Jakob, den förste martyren. Vilken djup bestörtning och sorg! Vi som nästan trodde att vi var odödliga.

Jesu bud var att vi skulle gå ut i hela världen och göra alla folk till lärjungar. När jag ser tillbaka, så kan jag se att vi blev utspridda till alla delar av den värld som vi känner till. Min bästa vän, Andreas, fick kallelsen att gå till skyterna och sedan till Hellas. Tomas arbetade först i Partien¹ men fortsatte vidare till Sydindien, detta avlägsna land som han redan i ungdomen hade fått lagt på sitt hjärta. Men där fick han dö en plågsam martyrdöd. Man har berättat att han blev lagd i en tunna med vassa spikar som rullades utför ett stup. Men ryktet säger också att han fick mycket utträttat för Guds rike. Många kom till tro och blev lärjungar.

Natanael missionerade i Armenien och i Arabien. Därefter gick troligen även han ända till Indien. Lill-Jakob och Taddeus höll ihop och evangeliserade i hela Israel med sina underbara sångmöten då Herren verkade tillsammans med dem och gav bekräftelse till förkunnelsen med de tecken som åtföljde det. Sedan missionerade de i Persien och Taddeus även i Mesopotamien.

* *Stjärnor och index hänsvisar till kommentardelen sidorna 396-411*

Simon seloten fick den hårda uppgiften att omvända sina upproriska partivänner. Därefter drog han ned till Egypten, Libyen och andra delar av Afrika. Det finns somliga som har berättat att han tog värvning på en båt som gick till ett örike långt borta som heter Britannia. Där blev han korsfäst. Filippos började i Frygien och fortsatte till Gallien. Därefter kallades även han till Skythien men återvände sedan till Frygien där han slutade sitt liv som martyr i Hierapolis.

Levi Matteus arbetade först mycket med sin bok om Mästarens liv och verksamhet. Han kunde på ett mästerligt sätt bevisa att profetiorna om Jesus gick i uppfyllelse. Han kallade boken *Det stora glädjebudskapet*. Samtidigt evangeliserade han både i Israel och Fenikien innan han drog söderut till Etiopien, där han led martyrdöden.

I början var det tre av oss – Petrus, min bror Jakob och jag – som höll ihop den stora församlingen i Jerusalem med över trettiotusen medlemmar. Jesu egen bror som också hette Jakob och senare fick tillnamnet ”den rättfärdige” upplevde en mäktig omvändelse och blev en verklig pelare i församlingen. När den stora förföljelsen kom, skingrades vi åt olika håll. Petrus missionerade i alla kuststäderna och därefter gick han den långa vägen till Babylon för att starta en församling i den stora judiska kolonin där. På en av sina många vandringar blev han tillfångatagen och fördd som fånge till Rom, där också han fick lida martyrdöden. Man säger att han där blev korsfäst upp och ner. Alla apostlarna har blivit martyrer. Så nu är jag ensam kvar! Ska även jag bli en martyr? Eller ska jag få leva och vara med, när Jesus kommer tillbaka?

På kvällarna

På dagarna fick de fångar som inte arbetade på stembrottet utföra olika hantverk, ett slags straffarbete. Roms fångar fick inte kosta något, alla utgifter skulle betalas av stenleveranserna från stembrottet och från försäljningen av straffångarnas hantverk.

På kvällarna var de flesta lediga och då bekantade jag mig med flera av fångarna och vittnade för dem om det eviga hoppet genom tron på Jesus. Ofta var det en otacksam uppgift, ty bitterheten över deras levnadsöde skymde allt vad Gud hette. Flera av dem förbannade sin födelsedag. Det var som att så säd på hälleberget. Ingen grogrund alls, verkade det som. Men det fanns en som lyssnade, och det var kapten Tertius son, Lardus, han som genom ett under blev räddad av vågen som tog honom upp ur det upprörda havet, kom ofta till mig och frågade om den kristna tron.